

KOMMUNERNES LANDSFORENING

Den 15. december 1982

Indenrigsminister
Britta Schall Holberg

I skrivelse af 25. november 1982 (1. k. kt.j.nr. 1982/1010-16) har indenrigsministeriet udbedt sig landsforeningens udtalelse til det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove (om ægtefælleinhabilitet m.v.), idet ministeriet samtidig har meddelt, at ministeren vil fremsende landsforeningens bemærkninger til vedkommende folketingsudvalg. I denne anledning skal Kommunernes Landsforening knytte følgende kommentarer til lovforslaget og de dertil hørende bemærkninger.

Landsforeningen kan tiltræde indholdet af selve lovforslaget og ser meget gerne, at det gennemføres. Landsforeningen er ligeledes enig i den begrundelse for forslagens fremsættelse, der er indeholdt i de 3 første afsnit af de almindelige bemærkninger til forslaget.

Landsforeningen er derimod ikke helt enig i den beskrivelse af og begrundelse for en almindelig retsgrundsætning om generel inhabilitet i forbindelse med udpegelse af kommunalbestyrelsesmedlemmer til udvalghverv, som er indeholdt i de efterfølgende almindelige bemærkninger.

Da der fortsat uden for de tilfælde, der lovgives om, vil opstå spørgsmål om generel inhabilitet, og da f.eks. lovbemærkninger som disse vil blive lagt til grund for fremtidig praksis, finder landsforeningen det nødvendigt, at disse bemærkninger ikke står uimodsagte. Landsforeningen skal derfor anføre følgende synspunkter:

Ifølge bemærkningerne indebærer retsgrundsætningen, at der »til udvalghverv ikke kan udpeges medlemmer, der har særlige, personlige (uvedkommende) interesser inden for et udvalgs sagsområde«. Landsforeningen er naturligvis enig i, at denne beskrivelse af retsgrundsætningen rummer det centrale i

denne, men ønsker at fremhæve, at beskrivelsen nødvendigvis må forstås med forskellige modifikationer.

Det må således bl.a. være en forudsætning for, at sådanne særlige (uvedkommende) interesser skal føre til generel inhabilitet, at de må antages at ville gøre sig gældende med en vis, ikke ganske ubetydelig styrke og hyppighed eller regelmæssighed. Der kan herved henvises til højesterets dom af 18. juni 1982 i sagen mellem Helsingørskommune og indenrigsministeriet, hvor bl.a. synspunkter af denne art synes at have været lagt til grund for dommens resultat.

Efter landsforeningens opfattelse er det derfor heller ikke dækkende – således som det gøres i de almindelige bemærkninger – at sige, at nævnte retsgrundsætning er *præcise*ret for kommunalt ansattes vedkommende ved reglerne i den kommunale styrelseslovs § 29, stk. 2 og 3, hvis man herved ønsker at udtrykke, at den retstilstand, som disse bestemmelser foreskriver, fuldt ud ville gælde, selv om bestemmelserne ikke fandtes.

Det er efter landsforeningens opfattelse mere korrekt at sige, at der med § 29, stk. 2 og 3, er foretaget en klar og let administrerbar afgrænsning af kommunalt ansattes adgang til udvalghverv, hvilket ud fra mange synspunkter er tilfredsstillende. Det er derimod ikke givet, at kommunalt personale ville være afskåret fra udvalghverv i samme omfang allerede i medfør af retsgrundsætningen. Det er tværtimod temmelig oplagt, at reglerne går videre end retsgrundsætningen.

Landsforeningen finder således, at den administrative praksis uden for de lovregulerede tilfælde af retsgrundsætningen vedrørende generel inhabilitet i forbindelse med kommunalbestyrelsesmedlemmers udvalghverv må bygge på en afvejning i det enkelte